

Ježíšův pokoj nemá nic společného s představou klidu a pohody

Ježíš při poslední večeři řekl apoštolům: „*Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne ten, který dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí*“ (Jan 14,27). Tehdy jim předal svůj pokoj. A na závěr své řeči na rozloučenou ještě dodal: „*Toto jsem k vám mluvil, abyste měli ve mně pokoj. Ve světě budete mít soužení. Ale buďte dobré mysli. Já jsem přemohl svět*“ (Jan 16,33).

„Svůj pokoj vám dávám“ (Jan 14,27).

Po modlitbě Páně při mši svaté pronáší kněz s rozpjatýma rukama velmi důležitou prosbu o pokoj a jednotu církve: „*Pane Ježíši Kriste, tys řekl svým apoštolům: ‘Odkazuji vám pokoj, svůj pokoj vám dávám.’ Nehleď tedy na naše hříchy, ale na víru své církve, a podle své vůle ji naplňuj pokojem a ved’ k jednotě.*“ Poté nám kněz v zastoupení Krista předá Boží pokoj slovy: „*Pokoj Páně ať zůstává vždycky s vámi.*“ Věřící jsou pak vyzváni, aby Pánův pokoj předali druhým kolem sebe: „*Pozdravte se pozdravením pokoje.*“

Ne nadarmo kněz ještě před svatým přijímáním prosí, aby Pán svou církev vedl k jednotě. Jednota mezi učedníky, o kterou Ježíš tak usilovně prosil v předvečer svého utrpení (srov. Jan 17,20-23), není dílo lidské, ale draze vykoupený dar. Nelze ji lidsky vytvořit, jen o ni prosit, přijmout ji a chránit. Je to jednota v Duchu Svatém, která pramení z Otce a skrze Syna na ní může mít podíl každý, kdo se jí otevře.

Přijetí a udělení daru pokoje se tak stává předpokladem k přijetí eucharistie, protože – jak bylo řečeno – při eucharistii přijímáme nejen tělo Kristovo pod způsobou chleba, ale i tělo Kristovo v bratřích a sestřích. Slavíme tedy naše vlastní tajemství, hlubokou jednotu s Kristem a v Kristu, kde žádné neusmíření nemá místo.

Prosbu o Pánův pokoj se však netýká jen usmíření v Těle Kristově. Vychází z Ježíšova příslibu, který dal apoštolům ve své řeči při poslední večeři: „*Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne ten, který dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí*“ (Jan 14,27). Tehdy jim rovněž předal svůj pokoj. A na závěr své řeči na rozloučenou ještě dodal: „*Toto jsem k vám mluvil, abyste měli ve mně pokoj. Ve světě budete mít soužení. Ale buďte dobré mysli. Já jsem přemohl svět*“ (Jan 16,33).

Jeho pokoj tedy nemá nic společného s představou klidu a pohody, života bez jakýchkoli nesnází a bojů. Pokoj Boží je darem vzkříšeného Pána. Poprvé předal tento pokoj učedníkům právě v situaci velkého stresu – ukryvali se ze strachu před Židy, kteří je mohli poslat i na smrt. Ukázal se uprostřed nich a řekl jim hned dvakrát za sebou: „*Pokoj vám.*“ Vnější situace se nezměnila, ale zaplavila je radost z jeho přítomnosti (srov. Jan 20,19; též Jan 21,26).

Nešlo tu jen o obvyklý pozdrav. Byl to dar, který jim získal svou smrtí a zmrtvýchvstáním – pokoj, který svět nemůže dát ani vzít. Kristův pokoj lze tedy zakoušet i uprostřed těžkostí a protivenství.

Co nás připravuje o pokoj

Jednou z častých léček nepřítele spásy je, že využívá různých situací, aby do nás zasel nepokoj a zmatek, a tím nás odvedl od Boha. Přitom i pro nás platí zaslíbení, že v Ježíši Kristu pokoj mít můžeme, i když se nevyhneme všem nesnázím a trápení (srov. Jan 16,33). Proto všechny důvody, proč ztrácíme pokoj, jsou podvod a klam. Podívejme se zblízka na ty nejběžnější z nich.

Snad nejčastější chybou je, že hledáme pokoj, který dává svět a který nám Pán ani neslíbil. Očekáváme pokoj od konkrétních věcí, lidí nebo událostí. Žijeme v iluzorní představě, že jestliže se změní vnější podmínky, budeme konečně (nebo zase) zakoušet pokoj, po kterém toužíme. Jenže změnit se má naše srdce a pramen, odkud pokoj čerpá. Podobný neklid a stálá nespokojenost jsou vlastně příznakem toho, že potřebujeme hlubší obrácení. Jen tak nebude náš pokoj závislý pouze na tom, jestli jde všechno podle našich představ.

Jindy nás obírá o pokoj strach z budoucnosti, zvláště strach z utrpení nebo neúspěchu. Pán mnohokrát za svého veřejného života své učedníky povzbuzoval: „*Nebojte se!*“ S nějakým druhem strachu zápasíme možná denně, a proto je zajímavý postřeh kardinála Martiniho: V Bibli se prý výzva „nebojte se“ vyskytuje 366krát, což by vypadalo, že je pro nás Božím slovem na každý den v roce, a to i v přestupném!

Stejně často nás o vnitřní pokoj okrádá naše nespokojenost se sebou, s vlastními selháními a hříchy. Jsme-li na špatné cestě, nepokoj může pocházet i od Boha – svědomí nám signalizuje, že něco není v pořádku. A pokud se pokoušíme přebít tento nepokoj něčím jiným než opravdovým pokáním, neklid a rozmrzelost bude jen narůstat. Na druhé straně, přílišné zklamání až malomyslnost nad vlastní hříšností bývá spíše projevem naší pýchy a falešné soběstačnosti: dáváme tím najevo, že bychom se rádi obešli bez odpuštění.

A přitom neexistuje hřích, na nějž by Kristova krev nestačila. Navíc Bůh dokáže i naše slabosti použít k dobru, a dokonce i náš hřích, použijeme-li ho jako odrazový můstek do Boží náruče: „*Kde se rozmnožil hřích, tam se v míře ještě daleko štědrejší ukázala milost*“ (Řím 5,20). Zbytečně tedy propadáme neklidu a zármutku pro své chyby a pády, místo abychom se učili hledět s vírou na Ukřižovaného, a tím se naše srdce plnilo vděčností za jeho nekonečné milosrdenství.

Vnitřní pokoj, který bytostně potřebujeme, si sami nedáme, ale můžeme o něj prosit a usilovat: „*Hledej pokoj a usiluj o něj*“ (1 Petr 3,11). Na prvním místě to znamená nespoléhat se na sebe a ve vztahu k Bohu se učit důvěřovat mu jako dítě, opírat se ve víře o něj a o jeho prozřetelnost: „*Stvoření opírající se o tebe chráníš pokojem, neboť v tebe doufá*“ (Iz 26,3). Jestliže se naučíme všechno svěřovat Pánu, on se začne starat. Pokud se snažíme zabezpečit si svůj život sami, budeme ustaraní, nepokojní a smutní. Proto žalmista říká: „*Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat*“ (Žl 37,5). Bůh se o nás může postarat, jedině když se mu s důvěrou svěříme, a to se vším, co utváří náš život. K tomu nás povzbuzuje také apoštol Pavel, a dokonce přidává i zaslíbení o pokoji: „*O nic nemějte starost! Ale ve všem předkládejte své potřeby v modlitbě a prosbě s děkováním. Pak Boží pokoj, který převyšuje všechno pomýšlení, uchrání vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši*“ (Flp 4,6-7).

Pozdravení pokoje se však nevyčerpává tím, že ho sami přijmeme a zakoušíme. Naším posláním je být šířiteli pokoje, jak to Ježíš vyjádřil v jednom ze svých blahoslavenství: „*Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny*“ (Mt 5,9). Máme být těmi, kdo Boží pokoj vnáší tam, kde vládne svár a neodpuštění. Pán potřebuje, abychom se stali jeho živým nástrojem a abychom tento dar přinášeli světu – zvláště v době, která je tak chudá na pokoj.

Převzato z knihy: [Přežít nebo prožít mši svatou?](#)